

Sygn. akt V CSK 491/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku I. W.

przy uczestnictwie R. F., S. W., J. W., J. W., U. W., G. W. oraz małoletniego O. S.,
reprezentowanego przez matkę M. S.

o stwierdzenie zasiedzenia własności nieruchomości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki R. F.

od postanowienia Sądu Okręgowego w B.

z dnia 23 stycznia 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek I. W. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestniczki R. F. od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 23 stycznia 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych

funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Wskazanie jako przyczyny kasacyjnej oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżąca odniosła tę przesłankę do zarzutów naruszenia prawa materialnego i przepisów postępowania ujętych w ramach postaw skargi kasacyjnej, ale w przedstawionym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania brak jest takich argumentów, które wskazywałyby na jakiegokolwiek rażące naruszenie prawa w ustalonym stanie faktycznym. Uzasadnienie wniosku nie przytacza konkretnych przepisów prawa, których rażące naruszenie ma stanowić o oczywistej zasadności skargi i ogólnikowo odnosi się do ustaleń faktycznych. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.).

Wobec powyższego i w braku innych przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Wniosek wnioskodawczynie o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego podlega oddaleniu. W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawczynie wniosła jedynie o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od skarżącej kosztów postępowania. Nie przedstawiła też argumentacji przemawiającej za odmową przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wobec czego odpowiedź na skargę okazała się nieprzydatna na tym etapie postępowania. Skutkuje to odmową uznania poniesionych kosztów za koszty celowej obrony, skoro wniosek o ich zasądzenie związany był z innym oczekiwanym rozstrzygnięciem w postaci oddalenia skargi kasacyjnej (por.: postanowienie SN z dnia 20 sierpnia 2014 r., sygn. akt II CSK 77/14, OSNC 2015, nr 7 – 8, poz. 91, Biuletyn SN 2014, nr 9, s. 9 – 10, postanowienie SN z dnia 18 grudnia 2012 r., sygn. akt II CSK 397/12, www.sn.pl).